

กสรัทนต์ปราชญ์

เขียน *Yueliang*

ภาพประกอบ *juliatsally*

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ที่มีอยู่จริง

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน พ.ศ. 2557

ออกแบบและภาพประกอบ : juliatsally

ตรวจพิสูจน์อักษร : นิทาน

อีเมลล์ : juliatsally@gmail.com

เฟซบุ๊ก : facebook.com/juliatsally

สงวนลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามมิให้ทำซ้ำ คัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ตีพิมพ์ เผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้

เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของผลงานเท่านั้น

หากละเมิด จะดำเนินการตามกฎหมายอย่างถึงที่สุด

All rights reserved. No part of this book shall be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted by any means – electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise – without written permission from the publisher. No patent liability is assumed with respect to the use of the information contained herein. Although every precaution has been taken in the preparation of this book, the publisher and author assume no responsibility for errors or omissions. Neither is any liability assumed for damages resulting from the use of the information contained herein.

ภักทยาข

สวัสดีค่ะมิตรรักนักอ่านทุกท่าน

กลรักรักนักปราชญ์ ถือเป็นงานเขียนแนวชายรักชายลำดับที่สองของปีนะคะ แม้จะเป็นภาคเสริมของเรื่องหลัก อริรักบัลลังก์มังกร ซึ่งเป็นผลงานเรื่องแรก แต่เนื้อเรื่องเป็นของอีกคู่ที่สามารถแยกอ่านได้จากเรื่องหลัก

เป็นเรื่องราวของ ถางเล่เอง ผู้เป็นอดีตแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นฉินที่ล่มสลายไปแล้ว กับ เจิ้งรู่ยหมิง อดีตราชบัณฑิตหนุ่มมากแผนการ ทั้งคู่รู้จักและเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เยาว์วัย เรื่องราวของทั้งคู่มีหลายหลากรสทั้งสนุกสนานชวนหัวเราะ และซึ่งเศร้าเคล้าน้ำตา ปีปหวังว่าใครที่เป็นแฟนๆเรื่องอริรักบัลลังก์มังกร หากได้อ่านเรื่องนี้ก็จะไม่ผิดหวังเช่นกันค่ะ

ขอบคุณที่สนับสนุนเสมอมานะคะ

Yueliang

กันยายน 2557

บทนำ

ลูกชายร้านขายยา

ข้าชื่อ **ถางเล่อถง** เกิดมาในครอบครัวสามัญชนธรรมดา พ่อข้าเป็นชาวยุทธ์เป็นศิษย์เอกของปรมาจารย์ถาชีพรายดำ ผู้มีวิชากระบี่อันเก่งกาจลึกล้ำ พ่อท่านหายตัวไปจากยุทธภพ พ่อของข้าก็เป็นผู้สืบทอดวิชานี้มา เมื่อพ่อได้มาพบกับแม่ของข้าซึ่งเป็นหญิงชาวบ้านเปิดร้านขายยาสมุนไพร พ่อของข้าก็เลิกท่องยุทธภพ แล้วช่วยนางดำเนินกิจการของตระกูลและยังใช้นามสกุลของแม่ข้าด้วย เพราะนางเป็นทายาทคนสุดท้าย แต่ใครจะรู้เลยว่า แท้จริงแล้วตระกูลถางนั้นไม่ใช่แค่ตระกูลหมอยา แต่ยังมีคัมภีร์เทพอัคคีเป็นสมบัติล้ำค่า พ่อของข้าได้รับคัมภีร์นี้มาจากท่านตา แล้วฝึกฝนจนสำเร็จ ถึงกระนั้นวิชาของตระกูลเราก็มืดจางไม่เหมือนใคร เพราะไม่อาจใช้วิชานี้ไปฆ่าคนไม่เลือกหน้าได้ ต้องใช้ยามจำเป็น และเพื่อปกป้องผู้บริสุทธิ์เท่านั้น ว่ากันว่าผู้ที่ฝึกยุทธ์จากคัมภีร์นี้ หากชักกระบี่แล้ว ต้องมีคนตาย ดังนั้นผู้ที่จิตใจดีเปี่ยมคุณธรรมเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์

ฝึกฝนจนสำเร็จ หากไม่แล้ว หากมีผู้นำมันไปใช้ในทางที่ผิด จิตด้านชั่วร้าย
ครอบงำ คนผู้นั้นก็จะกลายเป็นมาร ถึงจุดหนึ่งที่ใช้วิชามากไป ธาตุไฟจะ
เข้าแทรก จนสุดท้ายชีวิตดับดับัน

เดิมที่ซำก็เป็นแค่เด็กชนธรรมาดาคนหนึ่ง ไม่ได้สนใจอยากร่ำอยากเรียน
วันๆก็ยิงนกตกปลาไปตามเรื่อง นึกไม่ถึงว่าพ่อของซำจะไปสร้างความดี
ความชอบให้ราชสำนัก เข้าถวายการอารักขาขบวบนขององค์ฮ่องเต้ที่เสด็จเยือน
แคว้นฉู่ แล้วเกิดเจอบทกโจรภบฏระหว่างทาง พ่อจัดการพวกกบฏได้ทั้งหมด
ฮ่องเต้ทรงมีพระเมตตา มอบรางวัลให้ร้านเรามากมาย และอยากให้พ่อของซำเข้ารับ
ราชการ แต่พ่อปฏิเสธ ดังนั้นซำที่เป็นลูกชายคนเดียวจึงได้รับสิทธิ์นั้น โดยไม่มี
โอกาสทักท้วง ชีวิตเด็กกะโปโล ลูกชายร้านขายยาทางฟู่จินของซำจึงจบลงเช่นนั้น

“ซำไม่ออกไป... ซำไม่ชอบที่นี่ อย่างกับคุกยังงัยงั้น”

“อาเล่อ... พุดแบบนี้ได้ยังงัยกัน เจ้าโชคดีเท่าไรแล้วที่ได้มีโอกาส
เข้าไปเรียนหนังสือในวังกับบรรดาคุณชายทั้งหลาย จำไว้นะว่าเราทำคุณความดี
จึงได้รับวาสนานี้เนะรู้ไหม” แม่ของซำถางเสี่ยวหลิน นางเป็นคนสวย ดู และเจ้า
ระเบียบ นางมีวรยุทธแก่กล้าพอกับพ่อของซำ ว่ากันว่าวันที่พ่อของนางแต่งงาน
นางบอกว่าหากเอาชนะนางไม่ได้ ก็อย่าหวังได้แต่งงาน ซำเดาว่าพ่อชนะ ซำจึงมาขึ้น
บันหน้าบูตอยู่เช่นนี้

“พ่อเป็นคนทำความดีความชอบ แล้วเรื่องอะไรมาให้ซำมีวาสนาละ”

“เพราะเขารักเจ้ามากยังงัยละเด็กโง่”

“อยากกำจัดซำไปจากบ้านมากกว่าละไม่ว่า” แม่หยิกซำที่หนึ่ง พอให้
สะอึด แล้วนางก็คว้าตัวซำมากอดหลังจากที่จับซำแต่งองค์ทรงเครื่องเรียบร้อย

“ถ้าเขาจะทำเช่นนั้น ก็ไม่ต้องลำบากส่งเจ้าออกไปสร้างเรื่องให้คนอื่น
หรอก เขาจับเจ้าหักคอเสียที่บ้าน แล้วโยนให้เสียในป่าก็ไม่ได้ ท่านว่าจริงไหม...

ท่านพี่” นางเงยหน้าขึ้นไปมองยังหลังคาบ้าน พอกระโดดลงมา หยั่งขาขึ้นนั่งอย่างกับว่าลอยมาเหมือนเทพศักดิ์ มีอذنใหญ่หนาของเขาผลัดหัวข้าเกือบทิ่มข้าต้อยกมือขึ้นลูบท้ายทอย กลัวว่ามีอะไรหักหายไปหรือไม่ เงยหน้ากลับมามองหน้าของพ่อ ก็ไม่อยากจะเชื่อว่า คนหน้าตานิ่งดูรูปปั้นเช่นเขาจะหยอกเอินลูกชายคนเดียวของเขาเช่นนี้

“วันๆเจ้าเอาแต่เที่ยวเล่นไม่รู้จักช่วยเหลืองานในบ้าน แม่เจ้าก็ตามใจจนเจ้าเกียจคร้าน บอกไว้ก่อนว่า ข้าไม่มีวันยกร้านนี้ให้เจ้า ถ้าเจ้าไม่มีวิชาความรู้ก็เตรียมไปเป็นขอทานข้างถนนได้”

“ขอทานยังดีกว่าไปเป็นทาสขุนนางในวัง อีกอย่าง ในนั้นก็ยังมีแต่พวกคนหน้าไหว้หลังหลอก ท่านเป็นคนบอกข้าเองไม่ใช่หรือไงกัน”

“ข้าให้เจ้าไปรับวิชามา ไม่ได้ให้ไปก้มหัวบนบอบใคร อยากร่ง อยากรับเป็นคนเหนือคน ก็จงคว้าโอกาสที่จะฝึกฝนตนให้เก่งกล้าเข้าไว้ ต่อไปถ้าไม่มีข้ากับแม่เจ้า เจ้าจะได้ไม่ลำบาก”

“พวกท่านจะทิ้งข้าไปไหนล่ะ แล้วถ้าอยากให้ข้าเก่ง ทำไมท่านไม่ฝึกยุทธ์ให้ข้า ก็ไหนว่าพออายุข้าย่างสิบห้าก็ฝึกได้แล้วไงล่ะ” พ่อข้าถอนหายใจเอามือมากดหัวข้าให้ค้ำับแม่ข้า ก่อนจะกึ่งลากกึ่งดึงตัวข้าออกจากบ้าน ตอนที่เดินก้าวข้ามธรณีประตู ข้าก็ได้รับคำตอบ

“เอาไว้เจ้าท่องกลอนของปรมาจารย์ให้ข้าฟังครบร้อยบท ข้าจะฝึกยุทธ์ให้เจ้าเอง เพราะฉะนั้นนับจากวันนี้ หากยังท่องจำบทเรียนไม่ครบ อย่าได้กลับเข้าบ้านสกุลทางอีก”

ข้าไม่รู้ว่าท่านพ่อจะเอาจริง แต่นับตั้งแต่วันนั้น ข้าก็ไม่ได้กลับไปบ้านสกุลทางเป็นเวลาร่วมปี และในเวลาหนึ่งปีนั้นทำให้ชีวิตของข้าเปลี่ยนแปลง

ครั้งใหญ่ในเวลาต่อมา หลังจากที่ได้พบกับคนผู้หนึ่ง คนที่ข้าไม่คิดว่าจะวันหนึ่ง จะทำให้ข้าต้องกลัวความตาย

บุษย์หนึ่ง เพื่อห้วยเตี๊ยะ

“นายท่าน... นายท่าน มีแขกมาขอพบขอรับ”

เหวินซู่เข้ามาเรียกแต่เช้าแบบนี้ ทั้งๆที่รู้ว่าข้าเพิ่งกลับมาจากชายแดน คงมีแค่คนเดียวเท่านั้นที่ทำให้เขากล้ามารบกวนเวลานอนของข้า

“ราชบัณฑิตเจิ้งไช่ใหม่... บอกว่าข้านอนยังไม่ตื่น”

“อ่า... เขาบอกว่าจะรอนะขอรับ จนกว่าจะได้พบกับนายท่าน”

“งั้นก็ให้เขารอไป!”

ตั้งแต่เช้าทำงานที่ตำหนักหยุนไห่ คนๆนี้ก็เหมือนจะปรากฏกายให้ข้าเห็นทุกที่ เราเจอกันแทบทุกวัน ทั้งที่ห้องท้องพระโรง ลานฝึกทหาร ห้องเรียนขององค์ชายน้อย หรือแม้แต่ที่จวนแม่ทัพของข้า จะมากวนใจข้าไปถึงไหนกันนะ

ข้านอนต่ออีกครู่ใหญ่ คิดว่าเขาคงจะกลับไปแล้ว จึงลุกจากเตียงแล้วเดินไปที่หลังฉากกันห้อง เพื่อลงอาบน้ำในถังไม้ แม้ว่าตอนนี้ น้ำจะเย็นลงแล้ว

แต่ก็ทำให้สดชื่นดีไม่น้อย ขณะที่ข้ากำลังนั่งหงายหน้าพิงกับขอบถังไม้ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะอันแสนกวนอารมณ์ของคนๆ นั้น

เขาถือวิสาสะมาเย็นพิงฉากนั้นอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ข้าก็ไม่อาจรู้ได้ โบทหน้าเพื่อนยืมของเขาทำให้ข้ารู้สึกออยากจะสาदनน้ำเย็นๆ ใสเสียจริงๆ

“ต้องการให้ข้าดูหลังให้หรือไม่ ท่านแม่ทัพ”

“ใครอนุญาตให้เจ้าเข้ามา”

“ข้าเชิญตัวเองเข้ามา ก็ในเมื่อเจ้าบอกให้ข้ารอได้ ข้าก็เลือกที่จะมารอที่นี่ แล้วก็คิดถูกที่มา เพราะเจ้าก็ตื่นพอดี”

“ออกไปรอข้างนอก ข้าจะอาบน้ำ”

คนผู้นี้ไม่เคยฟังใคร ข้าบอกให้ออกไปแต่เขากลับเดินเข้ามาหา แล้วก็ก้มลงมาจุมบ่าอย่างถือดี ที่น่าแปลกคือ ข้ารู้สึกโกรธตัวเองที่ไม่อาจขัดขืนได้มากกว่าที่จะโกรธคนหน้าด่านผู้นี้

เจ้จู่หมีง เป็นเพื่อนในวัยเด็กของข้า เราเจอกันตอนที่พ่อส่งให้ข้าเข้าไปเรียนในวังหลวง ตอนนั้นเจ้จู่หมีงเป็นเพียงเด็กขี้แย ตัวเล็ก และหน้าตาน่ารักเหมือนเด็กผู้หญิง ถูกบรรดาพวกคุณชายจากสกุลใหญ่ๆ แก่ล้งอยู่เสมอ ข้าแปลกใจที่ลูกชายตระกูลใหญ่อย่างเจ้จู่หมีงไม่เคยคิดสู้ และไม่ฟ้องพ่อของเขา แม้จะถูกรังแกอยู่บ่อยครั้ง เป็นข้าเสียอีกที่ชอบแสร้งไม่เข้าเรื่อง จำได้ว่าครั้งแรกที่ข้าหาเรื่องใส่ตัว เป็นวันแรกที่เข้าไปเรียนนั่นแหละ

“แก้ผ้าสิ พวกข้าอยากรู้ว่าเจ้าเป็นหญิงหรือเป็นชาย”

บรรดาคุณชายจากบ้านขุนนางทั้งหลาย ส่วนใหญ่ล้วนมีเงินแต่ไม่มีสมอง ข้าไม่ถูกชะตากับใครเลย จึงแอบหนีไม่เข้าเรียน ที่ไหนได้ มานอนอยู่หลังเรือนศึกษาวิชาแล้ว ก็ยังมาเจออันธพาลพินน้ำนมพวกนี้อีก ข้าจึงจำต้องล้มตาศี้นมาดู ว่าคนที่มาอะอะเป็นใครบ้าง

รู้ลึกรู้ว่าหัวใจคงจะเป็นลูกชายบ้านท่านเฉียว คนอื่นๆก็เป็นลิวลื้ออีกคนที่จำหน้าได้คือคุณชายหานเจี้ยนเหว่ยแห่งร้านทองหานหลงเจิ้ง คนนี้ดูเหมือนจะพอพูดคุยได้ในที่แรก แต่พอข้าพบว่าเขามาเดินตามพวกซีไ้อ์เหล่านี้ ภาพจำที่สร้างไว้ในตอนแรกก็พังทลาย ดูเหมือนพวกเขาทั้งห้าคน จะมารวมรังแกเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เด็กคนนั้นหน้าตาหวานอย่างกับตุ๊กตา ท่าทางหวาดๆ ตาเยิ้มปรี่มๆจะร้องไห้

“ข้าเป็นชาย ต้องให้บอกพวกเจ้าที่รอบ”

“บอกอย่างไรพวกข้าก็ไม่เชื่อ ดูหน้าเจ้าสิ จิ้มลิ้ม เสียงก็อย่างกับนกกระเจิบกระจาบ จะหลอกพวกเรา แอบเข้ามาเรียนกับชั้นเรียนของขุนนางผู้ชาย เห็นที่เจ้าจะไม่ให้เกียรติตระกูลของพวกเราเอาเลยนะ”

“แล้วพวกเจ้าให้เกียรติผู้อื่นเป็นหรืออะไร ที่ทำอยู่นี้เป็นการหมิ่นเกียรติข้าชัดๆ”

“ปากดีจริง เจี้ยนเหว่ย เข้าไปถอดเสื้อผ้ามันออก”

“ขอรับพี่เฉียว” หานเจี้ยนเหว่ยกับพวกอีกสองคน เดินอย่างสามขุมเข้าไปหาเด็กคนนั้นที่ยืนกอดอก สองมือขยุ้มเสื้อตัวเองไว้แน่น หลังชนกำแพงแล้ว ข้าแข็งใจดูอยู่ได้พักหนึ่ง จนเมื่อเด็กคนนั้นถูกปิดปาก เสื้อผ้าถูกกระชากทิ้งจนเริ่มขาด ขาของข้าก็แกว่งไปเจอเสี้ยนเข้าเต็มๆ หรือเรียกว่าหาเรื่องใส่ตัวก็ไม่ผิด

“พวกเจ้าก็เห็นแล้วว่าเขาเป็นผู้ชาย ยังไม่พอใจอีกหรือไงกัน”

“เจ้าเป็นใคร มาแสบอะไรด้วย!”

“ข้าชื่อเล่เอง มาเรียนที่นี้วันแรก นึกว่าคิดถูกแล้วเชียวที่ไม่เข้าห้องเรียน เพราะไม่อยากเห็นหน้าพวกลูกขุนนางอวดเบ่งเช่นพวกเจ้า ใครจะนึกว่านอกจากพวกเจ้าจะไม่เข้าเรียนแล้ว ยังมาระรานคนอื่นเหมือนพวกจิตวิปลาสเช่นนี้”

“แก! นึกล้าลอบหลู่ข้า ฉะนั้นจงฟังเลยอย่างนั้นหรือ!”

“พ่อเจ้าข้าก็จะไม่เว้น เขาว่ากันว่าท่านเฉียวฝாயัญชีนั้นใจดี มากด้วยเมตตา รู้หรือไม่ว่า พ่อเจ้านะเมตตากระทั่งเด็ก ๆ ที่ห่อหอยยว ทุกคนเรียกเขาว่า ท่านอาเฉียว ท่านลุงเฉียวทั้งนั้น”

“โอ้หมาขี้เรื้อน! ทุกคนจับไอ้ปากเปราะนี้ไว้” ฉะฉวนจงฟังชีสั่งพลพรรคที่รุมเด็กคนนั้น ให้หันมาเล่นงานข้าแทน ข้าก็รู้ว่าตัวเองอยู่เฉยๆก็คงไม่เห็นอวย แต่คิดว่า นี่คงเป็นนิสัยที่สืบมาจากพ่อสู่ลูกโดยแท้

ก่อนเข้าเรียน พ่อกำชับหนักหนาวว่าอย่าให้ข้ามีเรื่องกับใคร ในเมื่อข้าทำผิดต่อเขา ก็คงไม่มีหน้าใช้วิชาที่เขาพำสอนมา แม้มันจะไม่ใช้ฤทธิ์จากคัมภีร์เทพอัคคี ข้าก็ยังรู้สึกไม่ดีที่จะใช้มัน

สุดท้าย ข้าก็แพ้ราบคาบ ด้วยจำนวนคนของอีกฝ่ายที่มากกว่า สะบักสะบอมพอดู แต่ไม่ถึงกับสาหัส เด็กคนนั้นเมื่อเห็นว่าทุกคนไปแล้ว ก็เข้ามาพุงข้า แล้วเอาชายแขนเสื้อที่หลุดร้วยของเขามาซับเลือดให้ข้า

“เจ้าไม่น่าเข้ามาขวางเลย คูตี แผลเต็มไปหมด”

“ไม่ใช่เจ้าต้องขอบใจข้าหรืออย่างไร ที่แสร้งมาช่วยเจ้านะ” ข้าจึงหันหน้าเขาไป พุดไปต่างๆที่ปากบวมเจ่อ เด็กคนนี้เหมือนเด็กผู้หญิงจริงๆ หากจะมีคนเข้าใจผิดบ้างก็คงไม่แปลก เขาประสานมือแล้วคำนับข้าอย่างนบนอบ

“ขอบคุณท่านเล่เองที่ช่วยเหลือ ข้าเจ็กรู้ยืมสิ่งสัญญาจะตอบแทนน้ำใจท่านในครั้งนี้อย่างแน่นอน”

“เล่เองก็พอ ข้าไม่ใช่พวกคุณชายซึ่กร่างพวกนั้น.... เดี่ยวนะ เจ้าว่า... เจ้าชื่ออะไรนะ?” คนถูกถามยิ้ม ข้าก็เกือบจะเคลิ้มตาม

“รู่ยหมิง... เจิ้งรู่ยหมิง ข้าคือบุตรชายคนโตของสกุลเจิ้ง เจิ้งเทียนฉีคือพ่อของข้า”

“เป็นเวรเป็นกรรมของข้าสินะ ช่วยใครไม่ช่วย ดันมาช่วยลูกชายเจิ้งเทียนฉีเสียได้”

“ข้ากับพ่อข้า เราไม่เกี่ยวกัน สองคนก็สองชีวิต แต่ข้ากับเจ้า แม้เราไม่เกี่ยวกัน แต่เจ้ากลับช่วยเหลือข้า แสดงว่าคงมีชะตาต้องกัน”

เขาพูดไปยิ้มไป ประหนึ่งว่ากำลังเล่านิทาน เสียงเล็กแหลมของเขาฟังดูรื่นหูอย่างน่าประหลาด ข้าคิดว่าเขาคงจะแกว๊วมาก ลำบากสำนวนเยอะตั้งแต่อายุเพียงนี้ ถ้าข้าคบหาเขาเอาประโยชน์ บางทีกลอนร้อยบทที่ต้องท่องให้พ่อฟัง อาจจะใช้เวลาไม่มากอย่างที่ข้าคิดไว้ก็เป็นได้

“จะว่าไปก็ตีเหมือนกัน ในเมื่อเจ้าว่าเราชะตาต้องกัน ถ้าเช่นนั้นช่วยอะไรข้าอย่างจะได้หรือไม่ ถือว่าตอบแทนที่ข้าช่วยเจ้าไปเลยก็ได้”

“เจ้าว่ามา ข้ายินดีช่วยทุกเรื่อง”

เมื่อข้าบอกเขาไปว่า ข้าต้องการท่องกลอนให้ได้ร้อยบทเพื่อที่จะได้ออกไปจากวังหลวงเร็วๆ แล้วกลับไปเรียนยุทธ์กับพ่อของข้า เขาก็ตอบตกลงทันที

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าลุกจากที่นอนของตัวเองในหอพักของนักเรียน พบว่ามีพ่อค้ามาวางอยู่ที่หน้าห้อง ในนั้นมีตำรามากมาย เขียนด้วยลายมืองดงามยิ่ง พร้อมกับจดหมายจากเจิ้งรู่ยหมิงบอกว่า ข้าไม่จำเป็นต้องเข้าเรียนหากยังไม่หายดี เขาจะเป็นผู้ที่บอกกับอาจารย์เอง ข้ามารู้จักทีในคืนวันนั้น ว่าลูกชายของท่านเฉียวถูกพักการเรียนหนึ่งสัปดาห์ และลูกสมุนคนอื่นๆ ก็ถูกห้ามเข้าใกล้ข้ากับเจิ้งรู่ยหมิงอีก

เจิ้งรู่ยหึงมาพบกับข้าหลังจากเลิกเรียนในค่ำวันหนึ่ง ข้าเข้าเรียนหลังจากนั้น แต่ก็ไม่พบเขา เจอกันอีกที ก็ตอนที่เขามาเ็นรอรออยู่ที่หน้าห้องพักของข้า ทำทางของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“เจ้าเป็นอะไร ไม่สบายหรือ ไม่เห็นเข้าเรียน”

“อ้อ... ข้าก็อยู่ที่บ้าน มีเรื่องต้องจัดการนิดหน่อยนะ หลายวันมานี้เจ้าได้อ่านตำราที่ข้าให้เจ้าไว้บ้างหรือไม่”

“จะอ่านอะไร ตำราเจ้ายากๆทั้งนั้น บอกให้หนูจะแค่ข้าจำชื่อยาที่ร้านข้าได้ก็เก่งแล้ว”

“ไม่มีอะไรยากเกินพยายามหรอกนะ เอาละ จากนั้นไปข้าจะช่วยเจ้าท่องกลอน สองวันต้องให้ได้หนึ่งบท” ทำทางของเจิ้งรู่ยหึงดูจริงจัง ข้าเบิกตาโต สงสัยดังโดยไม่รู้ตัว

“สองวันบทหนึ่ง! กว่าจะครบบทข้าก็ต้องถูกจองจำอยู่ที่นี่สองร้อยวัน ไม่นานไปหรือ วันหนึ่งให้ได้สลักสิบบทสิ เจ้าเก่ง เจ้าต้องสอนข้าได้”เจิ้งรู่ยหึงหัวเราะทำทางของข้า ที่ประหนึ่งว่าเป็นคนร้ายที่รู้ว่าตัวกำลังจะถูกสังขังลิม เขาเดินเข้ามาในห้องของข้า แล้วหยิบตำรามาเล่มหนึ่ง ก่อนจะโยนส่งมันมาให้

“อยากได้เช่นนั้น ก็เริ่มที่บทแรกกันเดี๋ยวนี้”

คืนนั้นเจิ้งรู่ยหึงอยู่ที่ห้องข้าถึงเกือบรุ่งสาง ข้าก็ยังไม่ท่องกลอนบทแรกไม่ได้ อยากจะเอาทั้งมือทั้งเท้าทุบลงตัวเองที่ปากดีเกินสมอง ข้าได้ยินเสียงไถ่ขันจึงร้องบอกอาจารย์ของข้า

“วันนี้พอเถอะ ข้ายอมแล้ว กลอนบทเดียวยังท่องไม่ได้ สมควรโดนขังอยู่ที่นี้แล้ว” เจิ้งรู่ยหึงหัวเราะ หน้าตายังแหม่มขึ้นเหมือนไม่ได้ดวงจุนเอาเลย

“วันแรกเท่านั้นเจ้าก็ถอดใจแล้วหรือ เป็นธรรมดาที่เจ้าจะท่องกลอนของ ท่านปรจารย์ขงจื้อไม่ได้ในคราแรก แต่นานไปเมื่อเจ้าคุ้นสำนวน เข้าใจเนื้อหาต่อไปก็ท่องได้ลื่นดุจสายน้ำ”

“หวังว่าจะมีวันนั้นนะ ว่าแต่ เจ้ามาอยู่ที่นี่จนข้ามคืน พ่อแม่เจ้าไม่ว่าหรืออย่างไรกัน”

เจิ้งรู่ยืมึงแค้มั้มาให้ข้าอย่างเศร้าๆ ก่อนนำตาของเขาจะหลังริน ออกมาดั่งทำนบแตก ข้าที่กำลังจ้วเจียซี้ตาเป็นได้ตื่นพื้นสติ แขนเสื้อที่ถูก รู่ยืมึงดึงไป เช็ดซับ เปียกชื้นโชกไปทั้งน้ำมูกน้ำตา จากนั้นเขาก็ดันโผเข้ากอดข้า แล้วกลับไปบนอกของข้าเสียอย่างนั้น

ช่วงสายมีคนจากที่จวนเสนาบดีกลาโหมมารับตัวเจิ้งรู่ยืมึงไป ทุกคน ่นุงซุดไ้ว่ทุกข์ ข้าจึงถามคนที่มาอ้อมร่างของเจิ้งรู่ยืมึงว่าเกิดอะไรขึ้น จึงได้รู้ว่า สุหยินใหญ่ของท่านเจิ้งสิ้นใจตั้งแต่หลายวันก่อนด้วยโรคภัย เจิ้งรู่ยืมึงจึง หยุดเรียน และบอกที่จวนว่าจะมาค้ำกับข้าที่โนวัง ท่านเจิ้งยอมอนุญาต จนเข้า จึงส่งให้คนมารับกลับจวนไป ข้าได้รับของกำนัลมาอีกมากมาย แต่กลับไม่ได้ดีใจ เลยสั๊กนิด

สองวันหลังจากนั้นเจิ้งรู่ยืมึงก็กลับมาเรียนตามปกติ ข้าดีใจที่เขา กลับมาอีกครั้งจึงเข้าไปทักทาย แต่เขากลับทำเย็นชาหมางเมิน เหมือนไม่เคยรู้จัก กันมาก่อน ลองคิดทบทวนดู อาจเป็นไปได้ว่าเขายังอยู่ในช่วงไ้ว่ทุกข์เสียใจ จึงทำให้ สมองเลอะเลือนไปบ้าง จึงไม่ได้ใส่ใจ แต่ยอมรับว่าข้าสนใจบทเรียนน้อยกว่าการ นั่งมองดูหลังคนผู้นั้น มันดูแยบเย็น จนทำให้หัวใจของข้าหนาวสั่นไปด้วย

ตกเย็นข้าก็ไม่ได้ไปร่วมวงเล่นหัวกับใคร พวกคุณชายที่เคยมีเรื่องกับข้า ทุกคนกลับมาเรียนแล้ว แต่ก็ไม่มีใครมาอวแ้วข้าอีก ถือเป็นเรื่องดี ในเมื่อไม่มี ที่ให้ไป ข้าจึงกลับไปยังห้องพักของตัวเอง กะว่าจะลองท่องกลอนบทแรกให้ได้ ในวันนี้ แล้วข้าก็พบเจิ้งรู่ยืมึงยืนรออยู่ที่หน้าห้อง สีหน้าเป็นกังวล ต่างจาก เมื่อตอนที่ข้าทักในห้องเรียน เขาเอ่ยขึ้นมาก่อนที่ข้าจะทันได้ทักทายเขา

“อภัยให้ด้วยที่ข้าต้องเสียมารยาทกับเจ้าเช่นนั้น แต่ข้าคิดว่าข้าไม่ควรนำเรื่องเดือดร้อนมาให้เจ้าอีก จึงไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าเรารู้จักกัน”

“ข้าก็นึกว่าเจ้ายัง... อ่า ช่างเถอะ จริงๆ ข้าก็ไม่ได้สนใจว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไร ส่วนเรื่องก่อนหน้านี้นี้ ก็ใช่ที่เจ้าหาเรื่องมาให้ข้า ข้ายื่นปากยื่นขาไปหาเรื่องเอง โดนเข้าบ้างก็สมควรแล้ว” เจิ้งรู่ยหิงยังคงบ่นคิ้วขมวดเกร็ง

“แต่เจ้าใช้วิชาไม่ได้ ในยามมีเรื่องมีราวใช่หรือไม่ ดังนั้นไม่มีเรื่องไว้เป็นดี เจ้าจะได้ไม่ต้องบาดเจ็บอีก”

“เจ้ารู้ได้ยังไงว่าข้าใช้วิชาไม่ได้”

“เจ้าเป็นลูกชายของถางจินลี่ผู้สืบทอดยุทธ์เหนือจอมยุทธ์ใดในยุทธภพ คัมภีร์เทพอัคคีเป็นของตระกูลถางทุกคนย่อมรู้ แต่วิชานี้ใช่ว่าจะใช้พร่าเพื่อได้ ผู้ฝึกเองต้องระวังทุกขณะไม่เช่นนั้นจะเกิดโทษแก่ตัวได้ ข้าพูดผิดหรือไม่” คนผู้นี้ฉลาดจนบางที่ข้าก็กลัว กลัวว่าหากเขาเป็นคนแล้ว ข้าก็อาจจะไม่มีวันล่วงรู้ได้เลย

“เจ้าพูดไม่ผิด”

“แล้วเจ้าไม่โกรธข้าหรือ”

“ไม่หรอก ต่อให้เจ้าจะไม่มาพูดกับข้าอีก ข้าก็ถือเป็นสิทธิของเจ้า ข้าถางเล่เองไม่ชอบต่อแยะใคร แต่เจ้ามาก็ดีแล้ว ข้าคิดว่าข้าน่าจะท่องกลอนบทแรกได้จบขึ้นใจแล้ว ข้าอยากทวงให้เจ้าฟัง”

“ได้ เจ้าวามาได้เลย”

ใครจะนึกได้ว่า ข้าที่สมองกลวงแต่เล็ก ในเวลาที่ไม่ได้พบเจิ้งรู่ยหิงสองวันมานี้ ข้านั่งท่องกลอนตลอดคืน ด้วยหวังจะให้เขาได้ฟังข้าว่ากลอนแต่ท่วงเท่าไรก็ไม่อาจจำได้แม่น พอดูครั้งนี้ได้มาเจอกัน คิดว่าคงยากจะทำสำเร็จ แต่แล้วสมองของข้าก็เกิดทำงานดีพอกับปาก ข้าท่องกลอนบทนั้นได้ครบถ้วนไม่ตกหล่นแม้สักคำ เจิ้งรู่ยหิงปรบมือให้ข้าหลังจากที่ฟังจนจบวรรคสุดท้าย ตัวข้าเองยังอยากยื่นปรบมือให้ตัวเอง

“เยี่ยมมาก... ยอดเยี่ยม ไหนว่ากลอนบทนี้ยาก ข้ายังคิดว่าอย่างน้อยก็น่าจะใช้เวลาเป็นเดือนแท้ๆ”

“ถึงเดือนเดียวหรือ... ในสายตาเจ้าข้าคงโง่มาก”

“ใครว่า ข้าว่าเจ้าฉลาดมาก แล้วก็กล้าหาญมากด้วย”

คำชมของเจิ้งรู่ยหิงทำให้ข้าผลอยยิ้ม ที่ข้าบอกว่าผลอ ก็เพราะว่าข้าไม่รู้ตัว จนกระทั่งเขากลับไปแล้ว ข้าก็ยังยิ้มอยู่ มารู้สึกตัวก็เมื่อเห็นหน้าของตัวเองในกระจก

หลังจากนั้น ทุกวันหลังเลิกเรียน ข้าก็จะตรงกลับไปห้องพัก เจิ้งรู่ยหิงจะตามมาสมทบในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา เราเรียนกันจนเกือบรุ่งสางทุกครั้ง บางครั้งข้าก็หลับไปบนโต๊ะเขียนหนังสือ ตื่นมาก็พบตัวหนังสือเขียนอยู่บนหน้า ความว่าเจอกันใหม่บ้าง อย่าไปเรียนสายบ้าง น้ำลายเหม็นบ้าง ข้าไม่โกรธ แต่กลับรู้สึกชอบกล เหมือนมีอะไรฟุ้งอยู่ข้างในอก

ทุกอย่างกำลังจะดี และน่าจะดี

สามเดือนให้หลัง ตอนที่ข้าท่องกลอนได้เจ็ดสิบบท ข้าก็ได้รู้ข่าวว่าร้านขายยาของตระกูลถางถูกเผาอดวาย แล้วแม่ของข้าก็ตายเป็นเจ้าถ่านอยู่ในร้าน ส่วนพ่อของข้าก็หายสาบสูญ

เจิ้งรู่ยหิงมาหาข้าตามปกติ แต่เขาจะแค่มานั่งนิ่งๆ ไม่พูดไม่จา ไม่บังคับให้ข้าท่องกลอน เพราะข้าตวาดใส่หน้าเขาในวันที่ข้ารู้เรื่องที่บ้าน ข้าบอกว่าการเรียนไม่จำเป็นอีกต่อไป กลอนร้อยบทไม่มีความหมายเมื่อไม่มีคนฟัง ข้าพูดไปเช่นนั้นเพราะโกรธและเสียใจ แต่เวลาผ่านไป ข้าก็รู้สึกผิดกับเจิ้งรู่ยหิง

หนึ่งเดือนหลังจากนั้น เมื่อเจิ้งรู่ยหิงไม่ได้มาหาข้าในตอนเย็นเช่นเคย ข้าก็ไปหาเขาที่จวนแทน แต่ทหารยามบอกว่าเจิ้งรู่ยหิงไม่ต้องการพบแขก

ข้าจนปัญญา จะรอก็ดูเหมือนดีอืด จึงได้แต่เขียนจดหมายฝากให้ทหารนำไป
ให้เขา ก่อนจะเดินทางกลับด้วยหัวใจที่ห่อเหี่ยวและเล็ดลง

ในคืนต่อมา หลังจากที่ข้าหลับไปนานแล้ว ก็ได้ยินเสียงคล้ายคนมา
เรียกหา เดิมทีคิดว่าฝันไปหรือไม่ก็หูแว่ว แต่แล้วก็ได้ยินเสียงกลอนบทหนึ่งซึ่ง
ไพเราะยิ่ง ทั้งเนื้อหาและเสียงของผู้ร่ายกลอน ดังมาเข้าหูจนปลุกให้ข้าตื่นลืมตา

**“ยามทุกข์สุดกลั้นใจน้ำตาหลังริน
เจ็บจมนมขื่นสิ้นกำลังเหนื่อยล้า
แมนยากฝันสู้อยู่ย่ำท้อถอยหนี
เบิกตาเจอหน้าเจ้าเฝ้ารอไม่ลืม”**

ข้าลุกขึ้นเปิดหน้าต่าง พบเจ็กรู้ยืมึงยืนอยู่ที่ข้างหน้าต่างนั้น ระเบียบ
ห้องพักอยู่สูงขึ้นมาหนึ่งชั้น เขายืนตัวสั่นราวกับว่าหนาวเหลือประมาณ ข้ารีบยื่น
สองแขนออกไปรับตัวของเขาเข้ามาในห้อง ตัวของเขาเย็นราวน้ำแข็ง ข้าจึงรีบนำ
ผ้าห่มมาห่อร่างของเขาไว้

“เจ้าทำอะไรของเจ้า! มาเย็นอยู่นานเท่าไรแล้ว”

“ไม่นานนัก แต่กว่าจะมาถึงนี้ต้องเดินเท้า ก็เลยใช้เวลาลึกหน่อย”

“แล้วมาทำไมกันดึกคืนปานนี้ อีกอย่าง... ไม่ใช่ว่าเจ้าไม่อยากพบข้า
หรือ”

“ข้าต่างหาก ที่คิดว่าเจ้าไม่อยากพบหน้าข้า... เลือด... ที่เจ้าเขียนมา
ทั้งหมดเป็นความจริงหรือไม่” เขาหมายถึงจดหมายที่ข้าเขียนให้เขา ข้าเขียนว่า
กลอนร้อยบทที่ข้าท่องจำ แม้ไม่เหลือใครให้กลับไปหาอีกแล้ว แต่รู้ยืมึงจะฟัง
กลอนที่ข้าท่องได้หรือไม่

“ข้าคิดดูแล้ว จะเลิกท่องตอนนี้ก็เสียดาย แต่จะให้ไปท่องกับผู้อื่นก็ไม่กล้า เลยคิดว่าในเมื่อเจ้าก็เปรียบเป็นอาจารย์ของข้าแล้ว คงจะไม่ใช่ไร ถ้าศิษย์จะท่องให้อาจารย์ฟัง และหากเจ้าไม่รังเกียจที่จะฟัง”

“แน่นอนข้าฟังแน่ จะฟังกลอนทุกบทที่เจ้าท่องด้วยความเต็มใจ” ดวงตาของเจิ้งรู่ยหมิงมีน้ำตาเอ่อคลอ ข้ายิ้มให้ แล้วเอื้อมมือออกไปปาดเช็ดน้ำตา พวกนั้นออกไปจากแก้มแดงๆของเขา

“แต่ข้าอาจจะท่องได้แค่วันละบทสองบท กว่าจะครบร้อยก็อีกหลายเดือนนัก เจ้าจะไม่เบื่อฟังก่อนหรือ”

“จะร้อยบท หรือพันบทข้าก็จะฟัง เลือดลง...” แล้วข้าก็ต้องผงะหงายหลัง เมื่อเจิ้งรู่ยหมิงถลาเข้ามาโอบกอดข้า เราทั้งคู่นอนกอดกับพื้น สองแขนของข้าเกร็ง รู้สึกตัวร้อนหน้าร้อนไปหมด เจิ้งรู่ยหมิงเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง กลิ่นหอมอ่อนๆลอยออกมา ผมยวๆของเขาละมาที่ใบหน้าของข้า หน้าของเราห่างไม่ถึงคืบลมหายใจของเราจรดกัน “เจ้าต้องเข้มแข็งไว้ จากนั้นแม้ไม่มีใคร เจ้าก็จะมีข้าอยู่ด้วยเสมอ จะสุขหรือทุกข์ เราก็จะร่วมกันฝ่าไปด้วยกัน”

“รู่ยหมิง...”

แล้วเขาก็ก้มลงมา แขนบรึมฝีปากเย็นและแห้งแตกของเขาลงบนริมฝีปากของข้า มันเบาและนุ่มมาก ตอนนั้นหัวสมองของข้าก็เบลอไปหมด เห็นทุกอย่างสว่างจ้าแสบตา รู้สึกตัวอีกทีก็รุ่งเช้าแล้ว และพบว่ารู่ยหมิงนอนหลับอยู่บนพื้นข้างๆข้า พอเขาตื่นข้าก็ถามเขาว่าเขามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เกิดอะไรขึ้นเมื่อคืนนี้ เขากลับบอกว่าจำไม่ได้เสียอย่างนั้น แต่ที่แน่ๆเจิ้งรู่ยหมิงกลับมาว่าเรื่อดังเดิม และเราสองคนก็เป็นสหายนิกกันนับแต่วันนั้น

คงสงสัยสินะว่า แล้วพอโตขึ้นมา ทำไมข้าถึงได้เกลียดเขานัก

ข้าอาจต้องทำใจนานน้อยกว่าที่จะเล่าให้ฟังได้ หวังว่าพวกท่านจะไม่
เบื่อฟังเสียก่อน

อ้อ... กลอนร้อยบทรันนั้น ข้าท่องสำเร็จครบทุกบทแล้ว จึงทำให้ข้าสำเร็จ
วิชาจากคัมภีร์เทพอัคคีได้ในที่สุด

บทที่ ๑๑

ข้าพเจ้าราชบัณฑิต

หน้าที่ของข้าหลังจากที่ได้รับตำแหน่งสำคัญมาแล้ว นอกจากจะต้องดูแลไพร่พลสืบหมื่น ก็ยังต้องเป็นพระอาจารย์ให้กับองค์ชายไปหลง ผู้ซึ่งเป็นองค์รัชทายาทหนึ่งเดียวของแคว้นฉิน อีกไม่กี่วันข้างหน้าเขาก็จะได้ขึ้นครองบัลลังก์แทนพระราชบิดาที่ประจวบพรหมัน ข้าควรจะให้เขาเตรียมตัวอยู่ในวังจับตาดูไม่ให้เขาออกไปไหน แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมให้เขาออกไปเที่ยวเล่นในงานเทศกาลชมจันทร์ที่มีขึ้นเพียงปีละหนึ่งครั้ง และทำทางดูทรมาณใจของเขานั้นทำให้ข้าไม่อาจใจร้ายปล่อยให้เขาต้องทนทุกข์ได้ แม้สุดท้ายจะรู้ว่า เขาอาจทำให้ข้าเดือดร้อนเหมือนทุกครั้ง

แล้วก็จริง องค์ชายหนีพ้นสายตาของครุฑที่ข้าให้ตามไปเฝ้าเขาไว้สุดท้ายไปพบกับน้องชายต่างมารดาของเจิ้งรู่ยหมิงที่ชอบทำตัวเกรเหมือนพ่อของพวกเขามาเข้า แล้วเกือบจะถูกทำร้าย ตีว่าในที่สุดไม่มีใครเป็นอะไร ข้ารู้มว่า

องค์ชายอยู่กับสหยาผู้หนึ่ง และเขาก็เป็นคนที่ช่วยองค์ชายไว้ เจิ้งรู่ยืมิงพาข้า
ไปหาองค์ชายจนพบและพาเขากลับวังได้อย่างปลอดภัยก่อนที่เรื่องจะบานปลาย
ข้าทั้งโล่งใจและเบาใจ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงกังวลใจด้วย เพราะรู้แน่
ว่าเจิ้งรู่ยืมิงจะต้องมาทวงสัญญา เพราะข้าบอกว่า หากเขาช่วยข้าหาองค์ชาย
จนพบ ก็จะตอบแทนน้ำใจเขา และเขาก็ขอให้ข้าไปค้างแรมที่เรือนพักของเขา

“ข้าคงต้องคำนับให้กับหัวใจเจ้าจริงๆที่รักษาคำพูด” เจิ้งรู่ยืมิง
กลับมาถึงที่เรือนพักในช่วงกลางดึก ข้าที่เกือบจะหลับแล้วก็รีบลุกขึ้นมาจาก
เตียงของเขา

“เจ้ารู้นิสัยข้า ข้าไม่เคยผิดคำพูดกับใคร... ว่าแต่ เจ้าไปไหนถึงกลับมา
ดึกปานนี้”

“ข้าทำธุระกับท่านพ่อ ไม่คิดว่าจะดึกตื่นเช่นนี้ แล้วข้าก็ไปที่จวนของเจ้า
มา จึงได้รู้จากเหวินซู่ว่าเจ้ามารอข้าที่นี่” เจิ้งรู่ยืมิงเดินลงมาจากรอบประตู เขา
เปิดม่านอย่างเบาเมื่อเพราะในยามนี้ก็ดึกมากแล้ว จากนั้นเขาก็ถอดเสื้อคลุมตัว
นอกออก ข้าลอบกลืนน้ำลายระหว่างที่ยืนมือออกไปรับเสื้อคลุมมาจากเขา
พริบตาแน่นเขาก็รวบเอาข้าให้ลงไปนอนบนเตียงด้วยกัน ข้าหลับตาแน่น กลัวว่า
หลังจากนี้จะร้องก็ไม่ได้ จะขัดขึ้นก็เสียคำพูด จึงได้แต่ก้มหน้ายอมรับ
แต่กลายเป็นว่า ข้าได้ยินเสียงจากคนที่นอนอยู่ข้างๆพิมพ์้าออกมาอย่าง
เหนื่อยอ่อน

“ห้องกลอนให้ข้าฟังสักบทได้หรือไม่ เอาบทที่ทำให้ข้าหลับได้ในทันที”

“เป็นอะไรไป... อ๊ะ หรือว่า...”

ความโง่ของข้ามัน แม่นานเพียงใด ต่อให้เติบโตใหญ่สักแค่ไหน
ก็ดูเหมือนว่ามันจะไม่มีวันหาย วันนี้เป็นวันที่แม่ของรู่ยืมิงตาย เขากับท่านเจิ้ง

คงไปเคารพหลุมศพของนางมา เขาเคยบอกข้าว่า พวกเขาंनाนางไปฝังยังหน้าผาสูงในหุบเขาลึก ที่ที่ท่านเจ้ไปพบและช่วยชีวิตนางไว้

ข้าเอื้อมมือออกไปวางลงบนหน้าอกของเจ้รู่ยหมิง เห็นเขาหลับตานิ่งหายใจช้าเป็นจังหวะ คิดว่าอาจจะใกล้หลับแล้ว จึงได้อ่านกลอนบทหนึ่งที่เขาเองเป็นผู้แต่งไว้เมื่อนานมาแล้ว

**“ดวงจันทร์ลอยเด่นฟ้านานยล
ชีวิตทุกผู้คนล้วนหมดสิ้นดับสูญ
มีคลังเกลียดโกรธโลกหลงไหลสีเหน่หา
รู้จักรักเจ้าเท่าชีวาพลีให้ไม่เสียดาย”**

ข้าเชื่อว่าเสียงของข้าเบาๆ อาจเบากว่ากระซิบ แต่คนผู้นี้ก็หูดียิ่ง เขาเอื้อมมือมาจับมือของข้าไปจุมพิต รอยยิ้มผุดขึ้นที่ริมฝีปากนั้น ทั้งๆที่ยังหลับตาอยู่ ข้าได้ยินเขาเอ่ยกับข้าเสียงสั้นเครือ

“นี่กว่าเจ้าจะลืมกลอนบทนี้แล้ว... ขอบใจเจ้ามากที่มาหาข้าในคืนนี้ ถือว่าเจ้าชดใช้คืนให้ข้าที่ช่วยเจ้าแล้ว เรานอนกันเถอะนะ”

แล้วเจ้รู่ยหมิงก็หลับไปทั้งอย่างนั้น ข้าไม่อยากจะเชื่อว่ารู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาดูเศร้า หรือเพราะว่าเขาไม่โอบกอดข้าอย่างที่เคย แต่เวลานี้อันไม่ใช่เวลามารบเร้าต่อความกัน ข้าจึงปล่อยให้ตัวเองอยู่ในอ้อมกอดของเจ้รู่ยหมิงเช่นนั้นจนเช้า

ตามปกติแล้ว ข้ากับเจ้รู่ยหึงไม่ค่อยได้เจอกัน พักหลังเข้าไปชายแดนบ่อยๆ ส่วนรู่ยหึงเองก็ทำงานในกองงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ยิ่งเมื่อหลังจากที่แคว้นฉินเรามีฮ่องเต้พระองค์ใหม่ ในฐานะที่เป็นพระอาจารย์ รู่ยหึงจึงจำต้องอยู่ช่วยงานที่ห้องทรงงานตลอดทั้งวัน

แต่ก็มีบ้างที่เขามาหาข้า เช่นในคืนนี้ เขารู้ว่าข้ากลับมาจากชายแดนจึงมาหาข้าที่จวน พอเจอข้าก็พูดคุยกันไม่กี่คำ จากนั้นเขาก็ลอบกราบข้าออกจากกระแหนหานักหลายชั่ง แล้วก็จับข้าไปวางลงที่เตียง ข้าจำได้ว่าคืนนั้นเขาโหมแรงทั้งหมดใส่ตัวข้าจนข้าไปหมด แต่ข้าก็ไม่ได้บ่นว่าเขา เพราะข้าก็โหยหามันเช่นกัน

กลางดึก หลังจากที่ข้าตื่นขึ้นมาก็นึกแล้ว รู่ยหึงก็อุ้มข้าขึ้นเตียงอีก โชคดีที่ข้าไม่สำรอกเอาใจที่เพิ่งกินเข้าไปออกมา เราโรมรันพันตูกันอีกหลายรอบ จนข้าต้องขอเขาว่า ถ้าไม่ยากให้ข้าพิการเพราะเดินไม่ได้ ก็จงหยุดเดี๋ยวนี้ ข้าจึงยอมกลับลงมานอนแนบข้างกันเฉยๆ เราจึงนอนคุยกันถึงเรื่องเก่าๆ ที่จริงๆ ข้าก็ไม่ได้อยากจะนึกถึงมันเท่าใดนัก... เหตุผลนะหรือ... ก็มันน่าอายนะสิ

“เจ้าจำได้หรือไม่ ว่าเจ้าบอกรักข้าครั้งแรกเมื่อใด” รู่ยหึงถามระหว่างที่ก็กอดข้าไปด้วย

“เท่าที่จำความได้... ไม่เคยแม้ครั้งเดียว แล้วใครว่าข้ารักเจ้า”

“ฮ่าๆ ข้าชอบเจ้าก็เพราะเจ้าเป็นเช่นนี้ รักเจ้าก็เพราะเจ้าซื่อแบบนั้น หากเจ้าจำไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นข้าจะเล่าให้ฟัง...”

พอเขาเกริ่นนำนิดหน่อย ข้าก็จำความได้ในทันที ช่วงนั้นเป็นตอนที่เจ้รู่ยหึงเพิ่งจะได้รับตำแหน่งเป็นราชบัณฑิตมาหมาดๆ และข้าก็เพิ่งจะแพ้พนันเขามาอย่างราบคาบ อันเป็นเหตุให้ข้าได้ใช้เวลาค่าคืนแรกกับเขา จากนั้นเขาก็พนันว่า จะมีคืนที่สองสามตามมา ตัวข้าในตอนนั้นยังไม่ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น

เลยเชื่อแน่ว่าตนเองจะชนะพนัน ซ้ำมักคาดเดาอะไรผิดบ่อยๆ เพราะความอวดฉลาดของตัวเอง

ครั้งหนึ่งหลังจากที่ข้าสะบักสะบอมกลับมาจากศึก รุ่ยหมิงที่เดินทางออกไปรับข้าที่ประตูเมืองก็นำตัวข้ามาส่งที่จวนแล้วดูแลข้าอย่างดี เป็นเวลากว่าเจ็ดวันเจ็ดคืนกว่าที่ข้าจะฟื้น เขาทั้งป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดเนื้อตัว ดูแลจัดการทุกอย่าง จนข้านึกว่าตัวเองเป็นฮ่องเต้ไปแล้ว ข้าซาบซึ่งน้ำใจของเขา จนลืมเรื่องราว ลืมเรื่องพนันชั้นต่อก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น

“ทำไมเจ้าดีกับข้าถึงเพียงนี้ ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว เป็นเพราะอะไร” ข้าเอ่ยถามเขาตอนที่กำลังจะเดินทางกลับไปยังจวนของตัวเองหลังจากที่หายดีแล้ว

“ข้าเชื่อว่าเจ้ารู้ และข้าก็เคยบอกกับเจ้าเมื่อนานมาแล้ว เพียงแต่เจ้าอาจจะไม่รู้เท่านั้นเองว่าข้าบอกรักเจ้า”

“...อย่ามาล้อข้าเล่น ข้าโง่งแต่ไม่ได้เสียสติไปแน่ๆ”

“เจ้าไม่ได้โง่ง แล้วก็ไม่ได้อเสียสติ เจ้าแค่ไม่อยากจะยอมรับใจตัวเองก็เท่านั้น”

“ข้าไม่เข้าใจที่เจ้าพูด” ไซ ในตอนนั้นข้าไม่เข้าใจที่เขาพูด และต่อให้เข้าใจ ก็ไม่อยากจะเข้าใจ มันเหลือเชื่อและเกินจะทำใจให้เชื่อได้ แต่หลังจากที่ได้รับจุมพิตจากรุ่ยหมิง ความเชื่อเดิมของข้าก็พังทลาย คืบนั้นเขาก็อดข้าอีกครั้ง ข้าแพ้พนันอย่างหมดรูป และนั่นก็เป็นการพนันกันครั้งสุดท้ายของเรา

หลังจากที่ข้าล้มป่วยครานั้น จึงเป็นเรื่องปกติที่ใครต่อใครจะเห็นข้าอยู่กับรุ่ยหมิงเสมอๆ เราไปไหนมาไหนด้วยกัน แม้ปกติข้าจะไม่ค่อยพูดจาดีๆกับเขา เขาก็ยังตามข้าเหมือนดังเงา รุ่ยหมิงมาหาข้าที่จวนทุกครั้งที่ข้าจะไปขายแดนหรือกลับมาจากภารกิจ ส่วนข้าเอง บางครั้งก็ไปรอที่เรือนพักของเขาบ้าง หากว่าเขาผิดเวลา หรือมีเรื่องที่ต้องพูดคุยกัน แม้ในบางครั้งพอเจอหน้ากัน ข้าก็ลืมเรื่องที่จะคุยไปเสียหมด จนต้องกลับมาหาเขาอีกครั้งในคืนถัดไปเพื่อคุยเรื่องสำคัญที่

หลงลืมไป เราเป็นกันแบบนี้อยู่ปีเศษ รู่ยหมิงก็รีบคว้าเอาคำตอบที่เขาต้องการ ทั้งๆที่รู้ว่าข้าไม่เคยให้เขาได้ เพราะข้าไม่กล้า และไม่มอยากบอกคำๆนั้นกับใคร

แต่ในที่สุด คืบหนึ่งหลังจากที่ข้ากลับมาจากชายแดน เป็นปกติที่รู่ยหมิง จะมาหาข้า แต่วันนั้นข้ากลับพบว่าเขายังไม่ได้มารออย่างทุกครั้ง ข้าเฝ้ารอว่าเขา จะมาเมื่อใด เตรียมมารับอาหารทุกอย่างพร้อม รวมถึงสุราชั้นดีที่เขาชอบข้าก็ เตรียมไว้ รอจนเกือบย่ำรุ่ง รู่ยหมิงก็ยังไม่มา ข้าคิดว่าคงมีอะไรผิดปกติ จึงออก เดินทางจากจวนเพื่อไปหาเขา เมื่อไปถึงเรือนพักของเขา ก็พบสีหน้าไพร่พลในนั้น ที่ไม่สู้ดีนัก ถามใครก็ไม่มีการตอบอะไร กระทั่งพอข้าเข้าไปที่ห้องพักของเขา ก็พบรู่ยหมิงกำลังอยู่บนเตียงกับสาวงามผู้หนึ่ง จากภาพที่เห็น ข้าแทบไม่ต้อง จินตนาการต่อว่าก่อนหน้านั้นพวกเขาทำอะไรถึงไหน ข้ารีบหันหลังเดินออกจาก ห้องนั้น ด้วยความรู้สึกท่วมท้นหลากหลาย แต่ไปได้ไม่ไกล ขาของข้าก็พาตัวเอง เดินกลับไปในห้องของรู่ยหมิง ข้าพบว่าพวกเขาทั้งสองใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว หลงสาวค่านับรู่ยหมิง ส่งยิ้มหวานละมุนให้ ก่อนจะปลีกตัวเดินหายไปอีกทาง ข้าสาวเท้าเข้าไปในห้อง ระหว่างนั้น รู่ยหมิงที่ลุกจากเตียงมารินชาก็เหลือบตามองข้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“เจ้าคิดว่าข้าเป็นอะไร ตัวตลก หรือลาโง่ ถึงทำกับข้าแบบนี้!”

“เจ้าพูดเรื่องอะไร” รู่ยหมิงทำหน้าที่ตาราวกับว่าไม่รู้เลยว่าก่อนหน้านี้อะไรเกิดขึ้น

“นางเป็นใคร”

“อ้อ... ลู่เหมยนะหรือ เป็นคนที่ข้าได้ตัวมาจากหอเหมยฮวาน นางนำสงสาร ถูกบังคับขายตัว ข้าบังเอิญไปเจอ ก็เลยช่วยนางไว้”

“แล้วให้นางตอบแทนเจ้าอย่างไร ด้วยร่างกายอย่างนั้นหรือ แล้วมันต่างจากการที่นางอยู่เหมยฮวานยังไง”

“ข้าไม่ได้บังคับนาง แต่เป็นตายยังงนางก็อยากจะทำแทนข้า ไม่เช่นนั้นแล้ว นางก็จะขออยู่รับใช้ที่นี่ ข้าเห็นว่าคงไม่มี ก็เลย...” ข้าไม่ฟังเขา พูดต่อ ยกถ้วยที่เพิ่งใส่ชาลงไป สาดน้ำชาใส่อกของรุษหิม ข้ำพยายามบังคับไม่ให้เสียงของตัวเองสั่น ข้าพยายามแล้ว แต่มันไม่หยุด

“เจ้ามันเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวที่สุด! เจ้าอยากได้อะไรก็ต้องได้ใช่หรือไม่ เช่นนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับห่านเจียนเหว่ยและพวกขุนนางเลวคนอื่น ๆ เจ้ามันหน้าด้าน เลวที่สุด!”

“แล้วเจ้าล่ะ ในขณะที่ข้าทำทุกอย่างเพื่อเจ้า ข้าบอกรักเจ้าทุกเช้าค่ำ แค่อขอให้เจ้าบอกรักข้าบ้าง กลับได้มาแต่คำบ่นว่า หาเรื่องบายเบี่ยง เจ้าลองเป็นข้าดูบ้าง ฟังข้าข้าก็ปวดใจเป็นเหมือนกัน”

“นี่รุษหิม วันๆเจ้าเอาแต่ถามว่าข้ารักเจ้าหรือไม่ แล้วจะให้ข้าตอบยังง ข้าเป็นแม่ทัพใหญ่ คุณชายฉกรรจ์เรือนหมื่น จะให้คนเหล่านั้นมารู้ว่า ข้าอดอ่อนเจ้าดังหมาแมวเชื่องๆตัวหนึ่งอย่างนั้นหรือ ถ้าเขารู้ว่าเราอยู่ด้วยกันบ่อยแค่ไหน ข้ามาค้ำที่นี้ที่คิน อย่างคินนี้ข้าก็มาหาเจ้า ปลุกบ่าวไพร่ให้่วนวายไปทั้งเรือน อยากรู้อะไรก็ต้องรู้ว่าข้ามาทำไม แล้วเจ้ายังจะต้องให้ข้าพูดอะไรอีก หากต้องบอกว่าข้ารักเจ้ามากแค่ไหน คนพวกนั้นไม่หัวเราะเยาะข้าหรืออย่างไรกัน!”

ข้าเชื่อว่าตัวเองเกือบที่จะล้มหายใจ จำแทบไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพูดอะไรไป รู้แต่ว่ามันเหมือนทุกอย่างนั้นพริ้งพริ้วออกมาเองดูสวยงาม เมื่อมองตรงไป ข้าก็เห็นรุษหิมยืนยิ้ม สีหน้าเขาต่างไปจากเดิม เข้มขึ้นจนข้าแปลกใจและปวดใจไปพร้อมๆกัน ลักครู่พอบ้านก็เข้ามาในห้อง กระซิบสองสามคำที่ข้างหูรุษหิม ก่อนจะเดินมาส่งยิ้มให้ข้าแล้วก็เดินออกจากห้องไป คงเป็นข้าเพียงคนเดียวที่ลับสนงงวยอยู่ในขณะนี้

“เล่อดง... เจ้าก็ไม่เห็นต้องตอบเสียยาวยืด แค่พยักหน้าก็จบแล้วแท้ๆ”

“พยักหน้า? หมายความว่าอะไร?”

“ก็พยักหน้าแทนคำบอกรักซ้ำอย่างไรล่ะ”

“ก็แล้วใครว่าซ้ำจะพยักหน้า!” ท่าทางที่ออกจะมั่นใจและยียวนของ รุ่ยหมิง ทำให้ซ้ำอยากรู้สึกเดือดขึ้นมาในทันที

“ก็ในเมื่อเจ้ากลัวคนพวกนั้นหัวเราะเยาะ ก็หมายความว่าเจ้ารักซ้ำไม่ใช่หรืออย่างไร หากเกลียดซ้ำ ไม่ใยดีซ้ำจริงๆ จะต้องกลัวคำครหาใด ที่จริง แคที่เจ้าหึงซ้ำ ก็เป็นหลักฐานขึ้นดีแล้ว แต่ซ้ำแค่อยากให้เจ้ายืนยันกับซ้ำเองสักคำ เพราะซ้ำชักไม่แน่ใจ กลัวว่าตัวเองจะคิดไปฝ่ายเดียว แล้วแท้จริงเจ้าอาจจะไม่ชอบซ้ำ ถ้าให้พูดกัน จะว่าไปหากแท้จริงแล้วเจ้าเกลียดซ้ำ พูดคำเดียวว่าเกลียด หรือจะแทงซ้ำสักแฉล ไม่ต้องมาต่อปากต่อคำกันเช่นนี้ ซี้คร้านซ้ำก็จะไม่มาเข้าใกล้เจ้าอีก”

“ซ้ำเกลียดเจ้า” ทั้งๆที่ซ้ำได้ยืนตัวเองพูดว่าเกลียด แต่ในหัวกลับได้ยืนอีกอย่างหนึ่ง ก็คงจะเหมือนกับรุ่ยหมิง เขาเดินตรงเข้ามาหาซ้ำ แล้วก็สวมกอดแนบแน่น ซ้ำแทบจะเป็นลมหน้ามืดไปในอ้อมแขนของเขา สองมือจึงต้องรีบยกขึ้นมารั้งแขนเสื้อของเขาไว้

“สายไปแล้วเล่อดง เพราะเจ้าเพิ่งสารภาพรักกับซ้ำเมื่อครู่นี้ เจ้าคงจะไม่รู้ตัวเลยสินะ” พอพูดจบ รุ่ยหมิงก็จูบซ้ำอย่างกับว่าหิวกระหายมาจากไหน กลืนหอมอ่อนๆจากสาบเสื้อของเขา ทำให้ซ้ำนึกได้ว่าเมื่อครู่เขาไปทำอะไรมา จึงพยายามเอาสองมือที่ไม่ค่อยจะเชื่อฟังคำสั่ง ผลักอกของเขาให้ถอยห่างออกไป

“อย่าแตะต้องตัวซ้ำ เมื่อครู่เจ้าเพิ่ง... ปล่อย่านะ!”

“ถ้าเจ้าหมายถึงลู่อู๋เหมยละก็ เขาเป็นหลานสาวของพ่อบ้านหวง ข้าให้นางมาแสร้งว่าอยู่กับข้าเพราะข้ารู้ว่าเจ้าต้องมาที่นี้แน่ๆ เมื่อครู่นี้พ่อบ้านหวงมาบอกว่า สามีนางมารับตัวนางกลับไปแล้ว ข้าจึงให้เขานำเงินไปมอบให้ด้วย ที่ยอมให้นางมาร่วมมือกับข้า”

“นี่... หมายความว่า... ไม่ ข้าไม่เชื่อ ข้าเห็นกับตาว่าพวกเจ้ากำลัง...”

“กำลัง... ทำแบบนี้ใช่หรือไม่” รุ่ยหมิงสอดมือเข้าไปใต้เสื้อของข้า ความรู้สึกอุ่นร้อนที่ได้รับผ่านฝ่ามือของเขา ทำเอาสติสัมปชัญญะทรยศหักหลังตัวข้าเอง มือของรุ่ยหมิงหยุดอยู่ที่กลางหลังของข้า ตอนนั้นปากของเขาลงไปถึงไหล่ลาว่าข้าแล้ว “ข้าไม่เคยนอนกับใคร เทียบกันแล้ว เจ้ายังเคยผ่านมือหญิงงามมาแล้วหลายคน แต่ข้าไม่เคย เจ้าเป็นคนแรก... และรักแรกของข้า”

“เจ้าไปด... จะเป็นไปได้อย่างไร”

“ข้าไม่ได้โกหกเจ้า เจ้าไม่ต้องเชื่อก็ได้ แต่ตอนนี้ขอให้เชื่อว่า ข้ารักเจ้า และจะรักเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น... เลือด”

รุ่ยหมิงเก่งทุกเรื่อง ทั้งวิชาการเรียน สัมผัสคำนวณโหรา และเรื่องบนเตียง พอเขาบอกว่าข้าเป็นคนแรกของเขา จึงให้ใครจะไปเชื่อ ให้เชื่อว่าหมูบิ๋นได้ ยังจะดีเสียกว่า แต่สีหน้าท่าทางอันจริงจังของเขา ไม่ว่าจะหลอกหรือมุ้งมันแน่แท้

ข้าก็ไม่อาจปฏิเสธมันได้

บทที่สาม

ชีวิตใหม่ในบ้านดอกท้อ

หลังจากที่เกิดเหตุการณ์มากมาย ราชวงศ์ฉินล่มสลายลงจากการ
 คุกคามของกลุ่มกบฏเจิงฟางเหียน ผู้ซึ่งต้องการสะสางล้างแค้นส่วนตัวกับ
 ฮองเต๋อเค่ก่อนซึ่งเป็นพระราชบิดาของฮองเต๋อเค่ปัจจุบัน แม้ฝ่าบาทหยุนซีผู้พ่อ
 จะถูกคนของต่างแดนลอบปลงพระชนม์จนเสียชีวิตแล้ว แต่ดูเหมือนความแค้น
 ของเจิงฟางเหียนจะยังไม่ได้รับการบำบัดบรรเทา ทำยี่ที่สุดเขาก็ลงมือก่อกบฏ
 ต่อฮองเต๋อเค่ไปหลงที่เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้เพียงไม่ถึงปี คนในราชวงศ์ฉินทั้งหมด
 ต่างต้องลี้ภัยไปต่างแดน พระพันปีเสด็จไปอยู่กับฮ่องหัวราชานผู้ปกครองแคว้นฉู่
 ซึ่งเป็นพระญาติห่างๆกัน ส่วนฝ่าบาทไปหลงก็เสด็จมาพำนักยังบ้านสวนดอกท้อ
 อันเป็นสถานที่พำนักเดิมของอดีตอัครมเหสีของฉินหยุนซี หรือก็คือพระมารดา
 ของฮองเต๋อไปหลงนั่นเอง นางสนใจไปเมื่อกลางปีด้วยโรคปอด บ้านนี้ที่ถึงทั้งร้าง
 ไร้จึงมีเพียงแม่เฒ่าเว่ยซินเป็นผู้ดูแล ก่อนหน้านี้นั้นทั้งข้ากับรุษหมิง และฝ่าบาท

ไปหลงกับมู่หย่งสี่อ องครักษ์คู่กายและข้างกาย ต่างพากันแยกย้ายเดินทางไปคนละจุดหมาย พอเหตุการณ์ทุกอย่างสงบลง เราก็กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง และใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนอยู่ในบ้านสวนดอกท้อ

ไปหลงกับมู่หย่งสี่อพำนักอยู่ด้วยกันที่บ้านหลัก พวกเขาอยู่ด้วยกันตลอดเวลา เพราะมู่หย่งสี่อเป็นห่วงร่างกายของไปหลงที่ได้รับพิษร้ายแรงจากการถูกลอบปลงพระชนม์ในวังหลวงครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว เคยนอนไม่รู้สึกรู้ตัวเป็นตั้งเจ้าชายนิทราสมาแรมปี แล้วกลับฟื้นคืนมาได้ราวปาฏิหาริย์หลังจากซำกักร้วยหมิงนำเอายาแก้พิษที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในวังหลวงมานานนับปีมามอบให้ กระนั้นหมอเวทดาที่เคยให้การรักษาไปหลงก็ยังไม่กล้าให้คำมั่นว่าพิษจะหายไปหมดสิ้น นั่นจึงเป็นสาเหตุว่าทำไมมู่หย่งสี่อถึงเป็นห่วงเป็นใยไปหลงทุกอย่างก้าว ซ้ำลืมหอกไป ทั้งสองคนนั้นเป็นคู่รักกัน เวลาที่เห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันซำกักร้วยหมิงบอจิดา และเป็นห่วงไปหลงที่ซำเคยเลี้ยงดูมาไม่ต่างกับน้องแท้ๆ แต่ร้วยหมิงบอกกับซำว่า ซำต้องปล่อยเขาไป เพราะเขาไม่ใช่ของค์ชายน้อยที่ซำเคยดูแลอีกแล้ว

ซำกักร้วยหมิงพักอยู่ที่เรือนหลังเล็กถัดออกมาไม่ไกลนัก เรือนพักทั้งสองหลังมีกำแพงกั้นกลางซึ่งไม่สูงมาก และมีทางเชื่อมถึงกัน อาณาบริเวณของบ้านดอกท้อ ถือว่ากว้างใหญ่ และอยู่ในป่าเบญจพรรณที่อุดมสมบูรณ์ ไม่มีคนมารบกวน และสงบเงียบเหมาะแก่การใช้ชีวิตเรียบง่ายของพวกเราทั้งหมด

แต่บางทีก็มีเรื่องให้ปวดหัวบ้าง เพราะบ่าวไพร่ที่ตามพวกเรามาด้วยต่างมาจากคนละที่ทาง บางทีก็ทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง สร้างเรื่องวุ่นวายให้พวกนายๆ ต้องมาออกโรงแก้ปัญหาบ้าง จึงถือว่าชีวิตในบ้านสวนดอกท้อก็ไม่ได้เงียบเหงาจนเกินไปนัก

อย่างเช่นวันหนึ่งในฤดูชิวเทียน* เจิ้งอ๋อเฟยน้องชายของร้วยหมิงซึ่งพักอยู่อีกเมืองหนึ่ง แต่มักจะมาเยี่ยมเราเสมอๆ เดินทางมาพร้อมกับจิ้งผู้เพื่อนสนิทและ

คนติดตามของเขา สองคนนี่ไม่เคยห่างกัน จึงผู้คอยล้อมหน้าล้อมหลังอย่างกับกลัวว่าอี่เพยจะหายไปไหน และมักจะเจ้ากี้เจ้าการทุกเรื่องแทนนาย จนบางครั้งก็ออกจะมากเกินไป

“ลุงผิง นายท่านของข้าไม่กินขิง ท่านใส่มาเยอะแบบนี้ ท่านต้องไม่กินแน่ๆ” จึงผู้โอดกับมู่ต้วนผิง ผู้เฒ่าที่เคยดูแลมู่หยังสี่มาตั้งแต่เด็ก

“แล้วนายเจ้าเป็นเด็กสองขวบหรือไงถึงกินขิงไม่ได้ ของดีมีก็ต้องกินสิ ช่วยบำรุงร่างกาย ยิ่งคนหนุ่มแล้ว กำลังวังชาเป็นเรื่องสำคัญ”

“แต่คุณชายอี่เพยไม่ชอบกินของที่เผ็ดและมีกลิ่นแรง ข้าบอกท่านตั้งหลายครั้งแล้วนะลุงผิง หรือว่าท่านจงใจจะแกล้ง” เท่านั้นล่ะ มู่ต้วนผิงก็กระแทกถาดอาหารลงกับโต๊ะกินข้าวกลางห้องโถงใหญ่ ที่พวกเราทั้งหมดจะมารวมตัวกินรับประทานอาหารร่วมกันที่นี่ทุกมื้อ เราทุกคนต่างหน้าซีด หันไปมองมู่ต้วนผิงเป็นตาเดียวกัน มีเพียงมู่หยังสี่ที่ยังคงนั่งจิบชาด้วยอาการสงบ

“เจ้านี๋ยงไถ่กันจิ้งผู้! เจ้าเดือดร้อนแทนผู้อื่น ตัวเองกินหรือก็เปล่า นี่เป็นอาหารรสเลิศที่ข้าทำสุดฝีมือ ไก่ดำต้มขิงกับเห็ดหอม หากนายเจ้ากินไม่ได้ อย่างอื่นก็มีให้กินไม่ใช่หรือไง ถ้าลำบากนัก ก็ไม่ต้องกินกันทั้งหมดนี่ละ!”

“จริงของลุงผิง จึงผู้เจ้ากี้เรื่องมากไปได้ ข้าก็ไม่ได้ว่าอะไร เจ้าขอโทษลุงผิงเดี๋ยวนี้เลยนะ” อี่เพยรั้งแขนของมู่ต้วนผิงไว้ ไม่ให้เขาเดินกลับไปพร้อมอาหารซึ่งกำลังส่งกลิ่นหอมกรุ่น

“ข้าก็แค่หวังดีกับคุณชาย เห็นท่านไม่ชอบ ข้าก็เลย...”

“จิ้งผู้!!” คราวนี้ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน จิ้งผู้จึงจำต้องขอขมามู่ต้วนผิง ไม่เช่นนั้นคงได้ออดกินข้าวกันทุกคน

บทสนทนาบนโต๊ะอาหารเริ่มมากขึ้นเมื่อทุกคนเริ่มคุ้นเคยกัน คนที่คุยจ้อที่สุดเห็นจะเป็นไปหลงกับอี่เพยที่อายุพอๆกัน แต่ทุกครั้งทั้งสองคนนี่เหมือนจะ

คุยได้ถูกคอ ข้าก็จะสังเกตเห็นสีหน้าของมู่หย่งสื่อว่ามันดูเครียดขมขื่นลง ก็อาจเป็นได้ว่าเขารู้สึกไม่พอใจเจิ้งอี่เพยกก็เป็นได้

“หย่งสื่อ... เป็นอะไรไป อาหารไม่ถูกปากหรือว่าท่านไม่สบาย” ไปหลงเอาหลังมือไปอังหน้าผากของไปหลง ท่ามกลางสายตาของทุกคนที่จ้องไปเป็นจุดเดียวกัน ข้าเองยังต้องค้ำมือไว้ไม่อาจตักข้าวเข้าปาก

“ไม่มีอะไร เจ้าก็รีบกินก่อนอาหารจะเย็นเถอะ คุยไปกินไปก็คงได้ไซ้หรือไม่คุณชายอี่เพยก”

“ถูกอย่างที่พี่หย่งสื่อว่า ฝ่าบาท... คุณชายไปหลง ท่านก็รีบทานอาหารเถอะนะ”

ข้ารู้สึกได้ว่าสายตาของเสื่อที่ดูร้ายก่าลังโมโหเดือด กับสายตาของหมาป่าที่ก็เหี้ยมหาญพอกัน กำลังส่งเข้าข่มขู่อีกฝ่ายอย่างจริงจัง ข้าที่ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรกับสถานการณ์แบบนี้ จึงหันไปสบตากับบู่ยหึง เขาแค่ส่งยิ้มให้ข้า แล้วกระซิบบอกให้ข้ารีบกินเช่นกัน บรรยากาศศลึศคลายลงเมื่อมีแขกมาเยือนเราถึงบ้านดอกท้อ

“ไอ้ ชั่วเหยา... ถึงเย่ มาถึงนี้ได้อย่างไรกัน!”

มู่หย่งสื่อเป็นผู้ที่ลุกออกจากโต๊ะไปต้อนรับแขกของพวกเรา ทั้งสองคนเป็นคู่สามีภรรยาที่รับการเรียกขานนามว่า หมอเทวดาเซียะ พวกเขาทั้งสองเคยให้การศึกษาไปหลงกับหย่งสื่อเมื่อตอนที่ทั้งคู่ถูกพิษยาบรรพกาลของเจิงฟางเหยียนและก่อนหน้านั้นทั้งไปหลงและหย่งสื่อก็พักอยู่ที่กระท่อมจันทราของหมอเทวดาก่อนที่จะลงจากหุบเขาทะเลารานั้นมาสมทบกับพวกเรา ณ บ้านสวนดอกท้อ

“คารวະที่มีมู่ คุณชายทุกท่าน ข้ากับถึงเย่ลงจากเขามา เพราะกำลังจะเดินทางไปร่วมงานประลองฝีมือชาวยุทธ์ที่แคว้นฉู่ เลยคิดว่าจะแวะมาเยี่ยมเยียน

พวกท่าน ก่อนที่จะเดินทางไปทีนั้น” เขียวซั่วเหยา กล่าวพลางประคบมือค้ำน้บทุก คน ส่วนเขียวถึงเย่ก็เดินไปพบไปหลง พร้อมมอมบของให้

“คุณชายไปหลง นี่เป็นยาบำรุงชั้นดี ช้ำกับซั่วเหยาปรุงมาเป็นพิเศษเพื่อ ท่านโดยเฉพาะ จะได้ช่วยบรรเทาอาการเจ็บปวดหากยังมีอาการกำเริบของพิษ”

“ไม่น่าลำบากเลย ความจริงช้ำก็รู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ขอขอบคุณพวกเจ้าทั้งสองคนมากนะ แล้วงานประลองยุทธ์จะมีขึ้นเมื่อใด”

“ปลายเดือนขอรับคุณชาย ช้ำกับถึงเยมาถึงก่อนหลายวัน เลยคิดว่า หลังจากมาพบพวกท่าน ก็จะมีมุ่งหน้าเข้าเมืองหลวงแล้วหาที่พักแรมสักสองคืน ก่อนที่จะเดินทางต่อ”

“ทำไมไม่ต้องไปหาที่พักให้ยุ่งยาก บ้านสวนดอกท้อแห่งนี้มีห้องหับว่างอยู่ มากมาย หากพวกท่านไม่รังเกียจก็ค้างกับเราที่นี่ก็ได้ ช้ำจะให้คนจัดห้องให้” ไปหลงเชิญชวนแขกทั้งสองด้วยความเห็นพ้องของพวกเราทั้งหมด สองสามี ภรรยาแม้ที่แรกจะดูเกรงใจที่จะรับน้ำใจ แต่เมื่อถูกรบเร้าอีกครั้ง ก็ยอมอยู่เป็น แขกที่บ้านสวนดอกท้อตามคำชวนของไปหลง

“เจ้าเป็นอะไรไป ดูเสียบๆผิดปกติในวันนี้” รุ่ยหมิงเดินมาหาช้ำในสวน ขณะที่ทุกคนอยู่ในห้องโถงสนทนากันเรื่องสัพเพเหระ ช้ำเดินออกมาเพื่อชม บรรยากาศในสวนที่มีดอกท้อกำลังออกดอกบานสะพรั่ง

“ก็แค่ไม่อยากจะเชื่อว่าเราจะได้มาใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายที่นี่ จริงๆ เมื่อก่อนตอนที่อยู่นอกวัง ช้ำก็คิดว่ามีอิสระเสรีดี อยู่ในวังก็เหมือนติดคุก แต่พอนานไป ช้ำก็กลับคิดถึงช่วงเวลาที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น วังที่สวยงาม ผู้คนที่สวม หน้ากากเข้าหากัน และความน่ารังเกียจหลังกำแพงสูง”

“ไม่แปลกที่เจ้าจะรู้สึกเช่นนั้น เจ้าก็ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมานาน ย่อมต้องมีความผูกพันกับทั้งสถานที่ และผู้คน”

“ไม่น่าเชื่อว่า เราออกจากวังหลวงมาร่วมสี่ปีแล้ว เวลาผ่านไปเร็วนัก”

“ว่ากันว่า หากเรามีความสุข ช่วงเวลาเหล่านั้นก็จะสั้นในความรู้สึกของเรา นี่ก็แสดงว่าเจ้ามีความสุขกับชีวิตในตอนนี้อยู่แล้ว จึงถือเป็นเรื่องดี” รุ่ยหมิงส่งยิ้มให้ ข้ามองดูเขาซึ่งปรับตัวได้ดีเกินคาด ดียิ่งกว่าข้าเสียอีก จึงอดแปลกใจไม่ได้

“แล้วเจ้าล่ะ ไม่คิดถึงบ้างหรือ”

“คิดถึงสิ่งใด?”

“ก็ชีวิตคุณชายของเจ้าไง ไม่รู้สึกเสียดยอดอาลัยวาระบ้างเลยหรือ ทั้งความหรูหรา ความสะดวกสบาย บ่าวไพร่รายล้อมมากมาย” รุ่ยหมิงฟังจบก็เดินมานั่งลงข้างๆ ข้าที่ขึ้นบันไดอันเชื่อมต่อไปยังสวนกลางบ้าน เขาหยิบพัดออกมาจากอกเสื้อ พัดเอากลิ่นหอมแสนคุ้นเคยออกมาปะปนกับกลิ่นดอกไม้มานานาพรรณในสวน

“ก็มีบ้าง แต่ข้ากลับคิดว่าชีวิตที่นี่คือชีวิตที่ข้าฝันถึงโดยแท้ เหมือนที่เราได้พบกับสรวงสวรรค์... พบที่ที่เราคิดว่าจะกลับมา พบกับคนที่ข้า... จะอยู่ด้วยไปจนแก่”

“ใครบอกว่าข้าจะอยู่กับเจ้าไปจนแก่ วันหนึ่งข้าอาจจะเบื่อหน้าเจ้าหรือไม่... เจ้าก็คงจะรำคาญข้าแล้วออกไปจากที่นี่... กลับไปเป็นคุณชายที่ไหนสักแห่ง”

“เจ้าเบื่อข้าน่าจะอาจเป็นไปได้ และถึงเวลานั้นข้าก็คงจะเสียใจ แต่ข้าจะไม่มัววันไปจากเจ้า ต่อให้เจ้านำรำคาญกว่านี้ น่าเบื่อกว่านี้... เราก็คงอยู่ด้วยกัน... แก่เฒ่าไปด้วยกัน” เขาพูดเรื่องน่าอายแบบนี้ได้โดยง่ายๆ เสมอๆ ข้าอยากที่จะเถิดเขาสักคำ แต่ข้าก็ไม่ได้ทำ อาจเพราะบรรยากาศรอบตัวเรา และแสงจันทร์ที่ต้อง

ใบหน้าคมเข็มของเขา ซ้ำชั้นเข้าชั้นข้างหนึ่ง พยายามจะก้มหน้าลงไปบนแขนที่ตั้งฉากไว้ ซ้ำไม่ยอมให้เขาเห็นหน้าของซ้ำในตอนนี้ เพราะมันคงจะแดงมาก ๆ

“เจ้าคิดว่าเราจะอยู่กันจนแก่หรือ”

“แน่นอน... ทั้งเจ้า ทั้งซ้ำ”

รุ่มหิมขยับมาใกล้ซ้ำ มือเย็นๆ ของเขาซ้อนคางของซ้ำขึ้นมา ริมฝีปากของเรา ดึงดูดเข้าหากันอย่างเคยชิน มันคงจะพบกันแล้วในที่สุด หากไม่มีเสียงเรียกหาจากไปหลงดังมาจากห้องโถงเสียก่อน เราสองคนแยกจากกันก่อนที่ริมฝีปากจะแตะกัน รุ่มหิมลุกขึ้นโดยดึงต้นแขนของซ้ำให้ลุกตาม เราสองคนจึงเดินกลับเข้าไปในห้องโถงพร้อมกัน

“หากสุดท้ายนี้ไร้ที่ซ่อน

ข้าขอยอมมอบตัวเองให้ส่งจันทร์

ที่หนีแสนตราตราไม่ตีหัว

ฉันรักเจ้าเหมือนจันทร์...

...แต่ฉันตายไม่กลัว”

ฉวีรักบัลลังก์มังกร

จุดเริ่มต้นของความรักและความแค้น

ที่มีแผ่นดินเป็นเดิมพัน

วางจำหน่ายแล้ว

“ถ้าเลือดทำให้นายอยู่กับฉันได้นานขึ้นอีกสักหนึ่งคืน

ฉันให้นายหมดทั้งตัวนี้เลย”

My Bloody Valentine

เรียวานี้

ติดตามผลงานของนักเขียนได้ที่

www.facebook.com/juliatsally

www.juliatsally.com